

Židé nejsou rasa

Dr. Alfred M. Lilienthal

Dr. Alfred M. Lilienthal, historik, novinář a lektor je absolventem Cornellovy univerzity a Columbijské právnické školy. Během druhé světové války sloužil v US Army na Středním východě. Později pracoval na ministerstvu a jako konzultant americké delegace při setkání Spojených národů v San Franciscu.

Od roku 1947 byl v popředí boje za vyváženou politiku Spojených států na Středním východě. Je autorem několika uznávaných knih ze Středního východu včetně knihy *Sionistické spojení (The Zionist Connection)*. V současnosti žije ve Washingtonu.

18. prosince oslavil zároveň své 80. narozeniny a výročí 40 let od vydání své první knihy *Co stojí Izrael ? (What Price 'Israel'?)* Dr. Lilienthal, který je odvážným antisionistickým Židem, byl navštíven více než 200 lidmi, kteří za ním jeli přes celé Spojené státy. Předkládáme vám výňatek z jeho první knihy *Co stojí Izrael ?*

Dnes je vystopování jakéhokoliv původu ke starověké Palestině genealogicky nemožné a představa Židů jako osamocené skupiny mezi všemi ostatními je samozřejmě naprostá fikce. Většina lidí západního světa by se mohla vsadit, že by ve svých genealogických záznamech našla palestinskou stopu, která se v nich během 2000 let usadila. A skutečně jsou tu lidé, kteří se zásahem představy židovství hrdě prohlašují za židy: některé z nejstarších jižanských aristokratických rodin hrají hru na hledání rodokmenu zasahujícího do Izraele. Nikdo neví, co se stalo s deseti ztracenými kmeny Izraele, ale spekulace kdo by mohl být kdo jsou oblíbenou anglosaskou zábavou a královna Victoria se stala příslušnicí izraelské společnosti, když vystopovali její původ až k oněm ztraceným kmenům.

Dvanáct kmenů vyrazilo z Kanánska zhruba před pětatřiceti stoletími; a nejenže deset z nich zmizelo - více než polovina členů ze zbývajících dvou kmenů se nikdy nevrátila z jejich babylonského "exilu". Jak potom může kdokoliv tvrdit, že pochází přímo z relativně malé komunity obývající svatou zemi v dobách Abrahámovy smlouvy s Bohem ?

Židovský rasový mýtus vychází ze skutečnosti, že slova Hebrejec, Izraelita, Žid, Judaismus a židovský národ byla synonymně užívána k vytvoření pocitu historické návaznosti. Ale to je špatné. Tato slova poukazují na různé skupiny lidí s různými životními osudy v různých historických dobách. Hebrejec je termín správně používaný pro dobu od počátků biblické historie po usazení v Kanánsku. Izraelita je správné označení pro člena dvanácti kmenů Izraele. Název Jehudi nebo žid je používán ve Starém zákonu k označení členů kmene Judah, potomků čtvrtého Jacobova syna, stejně jako příslušníků království Judah, zvláště v době Jeremiáše a pod perskou nadvládou. O několik staletí později se toto slovo vrátilo k označení kohokoliv, bez ohledu na původ, jehož náboženství je judaismus.

Popisné jméno judaismus nebylo Hebrejci ani Izraelity nikdy používáno; to se objevilo až s křesťanstvím. Flavius Josephus byl jedním z prvních, kteří toto označení použili, když ho uvedl ve svém recitálu o válce s Římany k implikaci celkové víry, morálních zásad, náboženských úkonů a obřadních nařízení Galilee, zatímco on věřil v nadřazenost helénistického rivala. Když se zrodilo slovo judaismus, nebyl tu žádný hebrejsko-izraelitský

stát. Lidé, kteří přijali judaistickou víru, už byli míšenci mnoha ras a národů a tato rozdílnost rychle narůstala.

Pravděpodobně nejvýznamnější masová konverze k judaistickému náboženství v Evropě proběhla v 8. století a tento příběh Chazarů (turko-finských lidí) se hodně dotýká základů moderního státu Izrael. Tento částečně kočovný lid, zřejmě příbuzný s volžskými Bulhary, se poprvé objevil na Zakavkazsku ve druhém století. Usadili se v místě, kde je dnes jižní Rusko mezi Volhou a Donem a pak se rozšířili po pobřežích Černého, Kaspického a Azovského moře. Chazarské království založené Khaganem nebo Khakanem ovládli Atila a Hunové v roce 448 a Muslimové v roce 737. Mezitím ovládali Chazaři větší část Bulharska a Krym a rozšířili své království dál za Kavkaz na severozápad včetně Kyjeva a na východ k Derbendu. Každoročně byly vybírány poplatky od ruských slovanů v Kyjevu. Město Kyjev pravděpodobně postavili Chazaři. V tomto městě byli židé a okolní země před založením ruské říše byla osídlena Varangiány, které skandinávští bojovníci někdy nazývali Russ nebo Ross (zhruba 855-863).

Vliv Chazarů se rozšířil až do dnešního Maďarska a Rumunska. Dnes jsou vesnice Kozarvar nebo Kozard v Sedmihradsku stálým svědectvím průniku Chazarů, kteří spolu s Maďary přežili až do dnešních dnů v Maďarsku. Velikost a síla Chazarského království je prezentována i faktem, že vyslalo armádu o 40 000 mužích (626-627) na pomoc Herakliovi z Byzance při dobývání Persie. Židovská encyklopedie hrdě označuje Chazary jako „dobře uspořádané a tolerantní království s prosperujícím obchodem a velmi dobrou armádou“.

Židé, které vyhnal z Konstantinopole byzantský vládce Leo III., našli domov mezi těmito pohanskými Chazary, které chtěli získat mohamedánští a křesťanští misionáři, ale nakonec mezi nimi zvítězila judaistická víra. Bulan, vládce Chazarů, konvertoval k judaismu kolem roku 740. Poté následovala i šlechta a o něco později i jeho lid. Některé detaily ohledně této záležitosti nacházíme v dopisech mezi Khaganem Josephem a R. Hasdai Ibn Shaprutem z Cordoby, doktorem a vyslancem sultána Abd al-Rahmana, španělského chalífy. Tato korespondence (kolem let 936-950) byla poprvé zveřejněna v roce 1577 jako důkaz, že židé pořád mají svou vlastní zemi - totiž Chazarské království. Judah Halevi o těchto dopisech věděl dokonce už v roce 1140. Jejich autenticita byla od té doby potvrzena beze všech pochybností.

Podle těchto Hasdai-Josefových dopisů Khagan Bulan jednoho dne rozhodnul: „Pohanství je nepoužitelné. Je pro nás ostuda být pohany. Přijmeme jedno božské náboženství, křesťanství, judaismus nebo islám.“ A Bulan předvolal tři duchovní reprezentující tato tři náboženství a nechal je před ním své víry prezentovat. Ale žádný z nich nedokázal přesvědčit ostatní ani vladaře, že jeho víra je ta nejlepší. Proto vládce mluvil s každým z nich zvlášť. Zeptal se křesťanského duchovního: „Kdybys nebyl křesťan nebo se křesťanství vzdal, čemu bys dal přednost - islámu nebo judaismu?“ Duchovní odpověděl: „Kdybych se vzdal křesťanství, stal bych se Židem.“ Bulan pak položil stejnou otázku muslimovi a i ten si vybral judaismus. A tak přešel Bulan i s chazarským lidem v osmém století na judaismus a od té doby Chazaři (někdy vyslovovaní jako Kazaři nebo Kozari) žijí podle židovských zákonů.

Ještě silnější pozici získal u Chazarů judaismus za vlády Obadiaha. Synagogy a školy byly stavěny podle instrukcí v Bibli a Talmudu. Jak uvádí profesor Graetz ve své Historii Židů (History of the Jews), „Bulanův nástupce, který převzal hebrejské jméno Obadiah, byl první, kdo jevil opravdovou snahu šířit židovské náboženství. Požádal židovské mudrce o pomoc při

upevnění své nadvlády, královsky je odměňujíc... a zavedl do starodávných komunit nové duchovní modely.“ Po Obadiahovi přišla dlouhá řada židovských Khaganů. V souladu s fundamentálními židovskými státními zákony bylo dovoleno usednout na trůn pouze židovským vládcům. Chazarští obchodníci nepřivezli jen hedvábí a koberce z Persie a Blízkého východu, ale také svou judaistickou víru ke břehům Visly a Volhy. Ale Chazarské království bylo napadeno Rusy a jeho hlavní město Itil dobyl roku 969 Sweatoslav z Kyjeva. Byzance se začala Chazarů obávat a závidět jim a společně s Rusy dobyla roku 1016 krymskou část Chazarska. (Krym byl znám jako „Chazarsko“ až do 13.století.) Chazarští židé se rozptýlili na území dnešního Ruska a východní Evropy. Někteří odešli na sever, kde se spojili s kyjevskou židovskou komunitou.

Ostatní se vrátili na Kavkaz. Mnoho Chazarů se znovuoženilo na

Krymu nebo v Maďarsku. Cagh Chafut nebo „horší Židé“ na Kavkaze a hebrejští židé z Georgie jsou jejich potomci. Tito „aškenázští židé“ (jak jsou nazýváni židé z východní Evropy), jejichž počet zvýšili židé, kteří v té době utíkali z Německa před křižáky a černou smrtí, měli málo nebo žádnou semitskou krev.

Že jsou Chazaři přímými předky východoevropského židovstva je historický fakt. Židovské historické a náboženské texty toto berou na vědomí, ačkoliv to propagandisté židovského nacionalismu označují za proarabskou propagandu. Trochu ironicky je svazek IV Židovské encyklopedie - protože tato publikace uvádí Chazary s C místo K - nazván „Chazaři k Dreyfusovi: a byl to Dreyfusův proces, jak ho popsal Theodore Herzl, který nechal moderní židovské Chazary z Ruska zapomenout na jejich původ konvertování k judaismu a přijmout antisemitismus jako důkaz jejich palestinského původu.“

Tak můžeme přes tyto antropologické znalosti dojít u Hitlerových předků zpátky až k jednomu ze ztracených kmenů Izraele; zatímco Weizmann může být potomek Chazarů, judaistických konvertitů, který nemá žádné antropologické spojení s Palestinou. Domov, do kterého se Weizmann, Silver a tolik jiných aškenázských sionistů tolik touží vrátit, s největší pravděpodobností nikdy nebyl jejich. Tady je nejzajímavější paradox: je antropologickou skutečností, že řada křesťanů může mít ve svých žilách mnohem více hebrejsko-izraelské krve než většina jejich židovských sousedů.

Rasa umí zahrát zábavné triky s lidmi, kteří vykládají její koncepty podle toho, jak se jim zachce. Lidé s rasovou utkvělou myšlenkou tak mohou zjistit, že nenávidí lidi, kteří ve skutečnosti mohou být jejich vlastní rasoví přátelé a soukmenovci.